

Pas a desnivell

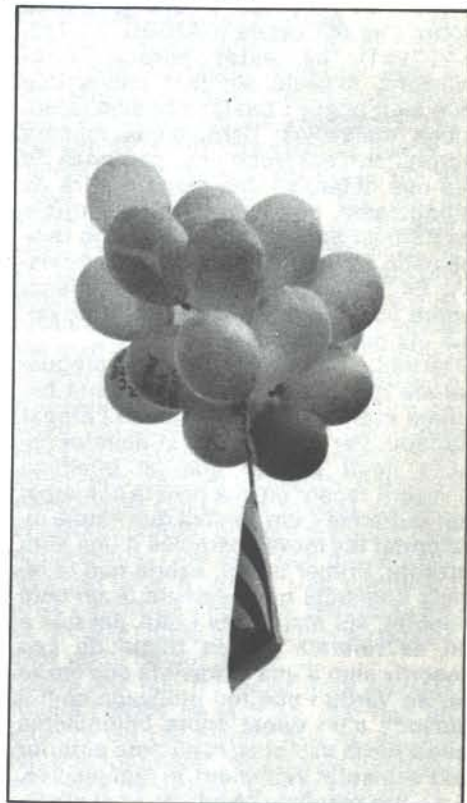
Ens deuen trobar interessants

És emocionant l'interès que, de cop i volta, s'ha pres la TVE pels temes catalans. No pas per una televisió catalana, sinó per temes catalans especialment polèmics susceptibles de caure en intencions un pic perverses.

El programa de «La Clave» dedicat a l'idioma, a mi, no em va semblar tan negatiu com ho expressen les crítiques que se n'han fet. Vull dir pel que fa nosaltres. Trobo que en Francesc Noy i en Sebastià Serrano van mantenir un to que contrastava amb les investides a cegues dels seus oponents. Fins i tot quan en Francesc Noy va atacar amb qualificatius gruixuts, va semblar-me justificadíssim, perquè els altres paraven unes galtes d'aquelles que no es poden deixar perdre. El representant de l'administració central feia l'efecte d'haver rebut un encàrrec, amb recomanacions molt severes: la televisió té una gran força publicitària i calia vendre un producte a base d'encolomar-lo amb insistència. En Sebastià Serrano va donar la imatge d'un universitari preparat, que es refiava més dels seus coneixements i de les seves raons que no pas de lliurar-se a una controvèrsia apassionada. Per contrast, un catedràtic de l'altra banda afirmava continuament (amb un posat de suficiència una mica irritant), que el seu fort eren els números, però cada cop que provava de servir-se'n, escapçant nerviosament un manyoc de fitxes que duia preparades, es ficava de peus a la galleda. No podia refutar les xifres i les dades comprovables que li servien els seus contrincants. Tant ell com el seu company (també universitari) feien l'efecte, almenys a través de la televisió, de no posseir un nivell intel·lectual massa elevat. Tots dos són joves i ocupen llocs de prestigi en les seves professions i era difícil deixar de pensar que han tingut sort de trobar un país que els dona l'oportunitat de convertir-se en catedràtics. Doncs no: se senten perseguits, humiliats, víctimes de genocidi, amenaçats i diu que viuen en una insuportable situació de terror. Però no van saber explicar ben bé què els passa, o bé no ho feien d'una manera convincent.

En un altre programa, en Joaquim M. Puyal va enfrontar els directors de «La Vanguardia», de Barcelona, i el de «Diario 16», de Madrid. Aquest darrer, Pedro J. Rodríguez, també està enfadat, amb aquella mena d'enfadament agres-

«(El director de «Diario 16») troba escandalós que els catalans ens lliurem a excessos com ara això de «Som una nació»...». (Fotos: Tomi Socies).

siu que té la virtut de fer aparèixer els opressors com a oprimits. Troba escandalós que els catalans ens lliurem a excessos com ara això de «Som una nació» i va afirmar que el que fem amb els ciutadans de parla castellana que conviuen amb nosaltres no té perdó. Què els devem fer? Ell no ho va aclarir pas i anava afegint maons en una paret contra la qual topava regularment. Com que el tema del famós *Manifiesto* no es resigna a esfumar-se i s'esmuny en els programes encara que no figuri en l'enunciat, va fer l'obligada aparició. En Sáenz Guerrero va preguntar al seu oponent per què no havien publicat la proclama en un diari de Barcelona, i l'altre va contestar-li amb un gran aplom que cap diari de la nostra ciutat hi havia accedit. I en Sáenz Guerrero li respongué que a ell no l'hi havien ofert, la qual cosa li feia suposar que, en realitat, no l'havien ofert a cap publicació d'aquí. Davant d'aquesta afirmació rotunda, l'altre es va quedar sense pa-

raules de rèplica. La cosa va així, a base d'inventar-se ofenses i de sostenir-les amb una impudícia majestuosa. Tanmateix, tal com deia, sembla que estem de moda. I és que hi ha una qüestió de fons: de tant en tant, sobretot quan el carro va pel pedregar amb més sotracs que de costum, es recorden dels catalans i ens convoquen a asseure'ns al voltant d'una taula per veure si lliguem conversa. Es tractaria d'indagar si, entre tots, podem arribar a construir un Estat que no coixegi, que no faci riure, que pugui ésser pres seriosament per la resta d'Europa. La història recent ha demostrat que els catalans acudim sempre de bona fe a aquesta crida, però també s'ha fet evident que els altres o no ho entenen o no s'ho prenen de veres i estan convençuts que ens faran picar fàcilment, perquè ells són murrís, llestos, espavilats i valents. Els altres, infeliços, només som perifèrics. ● PERE CALDERS